am purtat chipul celui pămîntesc, toi aşa vom purta şi chipul Celu
50 ceresc. Ce spun eu, fraţilor, este că nici carnea, nici sîngele nu pot
să moştenească împărăţia lui Dumnezeu; şi ce este supus putrezirii,
nu poate moşteni ce nu este supus putrezirii.
51 Iată, vă descopăr o taină: nu vom muri toţi, dar toţi vom fi
schimbaţi, într'o clipă, într'o clipeală din ochi, la sunetul celei din
52 urmă trîmbiţe. Trîmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii,
53 şi noi vom fi schimbaţi. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putre-
zirii, să se îmbrace în neputrezire, şi trupul acesta muritor să se
îmbrace în nemurire.
54 Cînd trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputre-
zire, şi cînd trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci
55 se va împlini cuvîntul care este scris: „Moartea a fost înghiţită
56 de biruinţă. Unde îţi este biruinţa, moarte? Unde îţi este boldul,
moarte?" Boldul morţii este păcatul; şi puterea păcatului vine din
57 Lege. Dar mulţămiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa
prin Domnul nostru Iisus Hristos!
58 De aceea, prea iubiţii mei fraţi, fiţi tari, neclintiţi, sporiţi totdeauna
în lucrul Domnului, căci ştiţi că osteneala voastră în Domnul nu
este zădarnică.

Strîngerea de ajutoare pentru fraţi. (§ 1. 2 Corinteni 8 şi 9. Romani 15. 25-27. Faptele Apostolilor 19. 21, 22; 20. 1-3.)

16 Cît priveşte strîngerea de ajutoare pentru sfinţi, să faceţi şi voi
2 cum am rînduit Bisericilor Galatiei. In ziua dintîi care vine după
Sabat, fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după cîş-
tigul lui, ca să n'aşteptaţi să strîngeţi ajutoarele cînd voi veni eu.
3 Şi cînd voi veni, voi trimete cu epistole pe cei ce îi veţi socoti vred-
4 nici, ca să ducă darurile voastre la Ierusalim. Dacă va face să mă
duc şi eu, vor merge cu mine.
5 La voi, am să vin după ce voi trece prin Macedonia, căci prin
6 Macedonia voi trece. Poate mă voi opri pela voi, sau poate chiar
voi ierna la voi, ca apoi să mă însoţiţi acolo unde voi avea să mă
7 duc. De data aceasta nu vreau să vă văd în treacăt, ci trag nădejde
8 să mai rămîn cu voi cîtăva vreme, dacă va îngădui Domnul. Voi mai
9 rămînea totuş în Efes, pînă la Rusalii, căci mi s'a deschis aici o uşă
mare şi largă pentru Evanghelie, şi sînt mulţi protivnici.
10 Dacă soseşte Timotei, aveţi grijă să fie fără frică la voi; căci el
11 este prins ca şi mine la lucrul Domnului. Nimeni dar să nu-l dispre-
ţuiască. Să-l petreceţi în pace, ca să vină la mine, pentrucă îl aştept
cu fraţii.
12 Cît pentru fratele Apolo, l-am rugat mult să vină la voi cu fraţii,
dar n'a voit nicidecum să vină acum; va veni însă cînd va avea
înlesnire.

Indemnuri. (§ 2. 1 Tesaloniceni 5. 5-13.)

13,14 Vegheaţi, fiţi tari în credinţă, fiţi oameni, întăriţi-vă! Tot ce
faceţi, să fie făcut cu dragoste!
15 Încă un îndemn, fraţilor. Cunoaşteţi casa lui Stefana; ştiţi că ea
este cel dintîi rod al Ahaiei, şi că s'a pus cu totul în slujba sfin-
16 ţilor. Fiţi şi voi îndatoritori faţă de astfel de oameni şi faţă de toţi
cari lucrează şi se ostenesc împreună cu ei.
17 Mă bucur de venirea lui Stefana, lui Fortunat şi lui Ahaic; ei
au umplut golul pricinuit de lipsa voastră, căci mi-au răcorit duhul
18 meu şi al vostru. Să ştiţi dar să preţuiţi pe astfel de oameni.

Urări de sănătate. (§ 3. Filipeni 4. 21-23. Efeseni 6. 23,24.)

19 Bisericile din Asia vă trimet sănătate. Acuila şi Priscila, impre-
ună cu Biserica din casa lor, vă trimet multă sănătate în Domnul.
20 Toţi fraţii vă trimet sănătate. Spuneţi-vă sănătate unii altora cu o să-
rutare sfîntă.
21 Urările de sănătate sînt scrise cu mîna mea: a mea, Pavel.

22 Dacă nu iubeşte cineva pe Domnul nostru Iisus Hristos, să fie
23,24 anatema! „Maranata" *(Domnu vine!)* Harul Domnului Iisus Hristos
să fie cu voi. Dragostea mea este cu voi cu toţi în Hristos Iisus.
Amin.

A DOUA EPISTOLĂ A LUI PAVEL CĂTRE CORINTENI

(Psalmul 69. 10. Faptele Apostolilor 9. 16.)

Urare. (§ 1. Galateni 1. 1-5. Coloseni 1. 1, 2.)

1 Pavel, apostol al lui Iisus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, şi
fratele Timotei, către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint,
2 şi către toţi sfinţii, cari sînt în toată Ahaia: Harul şi pacea să vă
fie date din partea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, şi din partea Dom-
nului Iisus Hristos!

Mîngăierile apostolului în suferinţe. (§ 2. 2 Corinteni 4. 8-18. 2 Tim. 2. 8-12. Filipeni 1. 27-30. Fap. 19. 23, etc.)

3 Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Hris-
tos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mîngîieri, care ne
4 mîngîie în toate necazurile noastre, pentruca, prin mîngîierea cu
5 care noi înşine sîntem mîngîiaţi de Dumnezeu, să putem mîngîia pe
ceice se află în vreun necaz! Căci, după cum avem parte din belşug
de suferinţele lui Hristos, tot aşa, prin Hristos, avem parte din
6 belşug şi de mîngîiere. Aşa că, dacă sîntem în necaz, sîntem pentru
mîngîierea şi mîntuirea voastră; dacă sîntem mîngîiaţi, sîntem pentru
mîngîierea voastră, care se arată prin faptul că vă face în stare
7 să răbdaţi aceleaşi suferinţe ca şi noi. Şi nădejdea, pe care o avem
cu privire la voi, este neclintită, pentrucă ştim că, dacă aveţi parte
de suferinţe, aveţi parte şi de mîngîiere.
8 In adevăr, fraţilor, nu voim să vă lăsăm în necunoştinţă despre
necazul care ne-a lovit în Asia. De necazul acesta am fost apăsaţi
peste măsură de mult, mai pe sus de puterile noastre, aşa că nici
9 nu mai trăgeam nădejde de viaţă. Ba încă ne spunea gîndul că tre-
buie să murim; şi Dumnezeu a îngăduit lucrul acesta, pentruca să
ne punem încrederea nu în noi înşine, ci în El, care învia morţii.
10 El ne-a izbăvit şi ne izbăveşte dintr'o astfel de primejdie de moarte,
11 şi avem nădejde că ne va mai izbăvi încă. Voi înşivă ne veţi ajuta
cu rugăciunile voastre, pentruca binefacerea făcută nouă prin rugă-
ciunile atîtor inşi, să fie iarăş pentru mulţi un prilej ca să aducă
mulţămiri lui Dumnezeu pentru noi.

Mărturia cugetului apostolului. (§ 3. 1 Tes. 2. 3-12. 1 Cor. 4. 18-21; 16. 5-7.)

12 Lauda noastră este mărturia, pe care ne-o dă cugetul nostru că
ne-am purtat în lume, şi mai ales faţă de voi, cu o sfinţenie şi curăţie
de inimă date de Dumnezeu, bizuindu-ne, nu pe o înţelepciune lu-
13 mească, ci pe harul lui Dumnezeu. Nu vă scriem altceva decît ce
14 citiţi şi cunoaşteţi. Şi trag nădejde că pînă la sfîrşit veţi cunoaşte,
cum aţi şi cunoscut în parte, că noi sîntem lauda voastră, după
cum şi voi veţi fi lauda noastră în ziua venirii Domnului Iisus.
15 In această încredinţare, voiam să vin mai înainte la voi, ca să
16 aveţi un al doilea har. Voiam să trec pe la voi ca să mă duc în Ma-
cedonia; apoi din Macedonia să mă întorc la voi, şi să fiu petrecut
17 de voi în Iudea. In luarea hotărîrii acesteia, am lucrat eu oare în
chip uşuratic? Sau hotărîrile mele sînt nişte hotărîri, pe cari le iau în
18 felul lumii, ca, odată să spun: „Da", şi altă dată „Nu?" Cît este de
adevărat că Dumnezeu este credincios, atît este de adevărat că felul
nostru de vorbire la voi n'a fost odată: „Da" şi altădată: „Nu".
19 Căci Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, care a fost propovăduit de
noi în mijlocul vostru, prin mine, prin Silvan, şi prin Timotei, n'a
20 fost „da" şi „nu", ci în El nu este decît „da". In adevăr, în ce pri-
veşte făgăduinţele lui Dumnezeu, oricîte ar fi ele, toate în El

sînt „da"; de aceea şi „Amin", pe care-l spunem noi, prin El, este
21 spre slava lui Dumnezeu. Şi Cel ce ne întăreşte împreună cu voi, în
22 Hristos, şi care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a şi însemnat cu pecetea Lui, şi ne-a pus în inimă ca arvună Duhul.

Pricina amînării venirii apostolului la Corint. (§ 1. 2 Cor. 12. 19-21; 13. 1, 2, 10.)

23 Iau pe Dumnezeu martor faţă de sufletul meu, că n'am mai venit
24 până acum la Corint tocmai ca să vă cruţ. Nu doară că am avea stăpînire peste credinţa voastră; dar vrem să lucrăm şi noi împreună
2 la bucuria voastră; căci staţi tari în credinţă. Am hotărît dar în
2 mine, să nu mă întorc la voi să vă pricinuiesc întristare. Căci, dacă vă întristez, dela cine să mă aştept la bucurie, dacă nu dela cel întristat
de mine? Şi dacă v'am scris cum v'am scris, am făcut-o înadins,
3 ca, la venirea mea, să n'am întristare peste întristare din partea celor ce trebuiau să-mi facă bucurie; şi sînt încredinţat, cu privire
4 la voi toţi, că bucuria mea este bucuria voastră a tuturor. V'am scris cu multă mîhnire, cu inima strînsă de durere şi cu ochii scăldaţi în lacrămi, nu ca să vă întristaţi, ci ca să vedeţi dragostea nespus de mare, pe care o am faţă de voi.

Iertarea celui pedepsit (§ 2. 2 Corinteni 7. 5-16. Luca 17. 3)

5 Dacă a fost cineva o pricină de întristare, nu m'a întristat numai pe mine, ci pe voi toţi; cel puţin în parte, ca să nu spun prea
6 mult. Este destul pentru omul acesta pedeapsa, care i-a fost dată
7 de cei mai mulţi; aşa că acum, este mai bine să-l iertaţi, şi să-l mîn-
8 găiaţi, ca să nu fie doborît de prea multă mîhnire. De aceea vă rog
9 să vă arătaţi iarăş dragostea faţă de el; căci v'am scris şi cu gîndul ca să vă pun la încercare şi să văd dacă sînteţi ascultători în totul.
10 Dar pe cine iertaţi voi, îl iert şi eu. In adevăr, ce am iertat eu, — dacă am iertat ceva, — am iertat din dragoste pentru voi, în faţa lui Hris-
11 tos, ca să nu lăsăm pe Satana să aibă un cîştig dela noi; căci nu sîntem în neştiinţă despre planurile lui.
12 Cînd am ajuns la Troa[1], să vestesc Evanghelia lui Hristos, măcar
13 că mi se deschisese acolo o uşă pentru Evanghelie, n'am avut linişte în duhul meu, fiindcă n'am găsit acolo pe fratele meu Tit; de aceea, mi-am luat ziua bună dela fraţi, şi am plecat în Macedonia.

Slujba apostolului (§ 3. Rom. 15. 17-19. 1 Cor. 1. 17-24. 2. Cor. 4. 1-7)

14 Mulţămiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruinţă în Hristos, şi care răspîndeşte prin noi în orice
15 loc mireasma cunoştinţei Lui! In adevăr, noi sîntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sînt pe calea mîn-
16 tuirii şi printre cei ce sînt pe calea perzării: pentru aceştia, o mireasmă care vine dela moarte şi dă moartea; pentru aceia, o mireasmă, care vine dela viaţă şi dă viaţa. Şi cine este în stare să împlinească slujba aceasta?... Noi! Şi, în adevăr, noi nu stricăm Cuvîntul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulţi; ci vorbim cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, şi în legătură cu Hristos.

Destoinicia apostolului vine dela Dumnezeu. (§ 1. 1 Corinteni 9. 1-3. 2 Corinteni 4. 6, 7; 5. 18-21.)

3 Oare începem noi iarăş să ne lăudăm singuri? Sau nu cumva
2 avem trebuinţă, ca unii, de epistole de laudă, scrise către voi sau de voi? Voi sînteţi epistola noastră de laudă, scrisă în inimile noastre,
3 cunoscută şi citită de toţi oamenii. Voi sînteţi o epistolă deschisă a lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe nişte table de piatră, ci pe
4 nişte table de carne, şi anume pe inimile voastre. Avem încrederea
5 aceasta tare în Dumnezeu, prin Hristos. Nu că noi prin noi înşine

1. *Troa*, cetate pe coasta M'siei, nu departe de locul unde a fost vechea cetate Troia.

sîntem în stare să gîndim ceva ca venind din puterea noastră. Destoi-
6 nicia noastră, dimpotrivă, vine dela Dumnezeu. El ne-a şi făcut în stare să fim slujitori ai unui legămînt nou, care nu este un legămînt al slovei, ci al Duhului; căci slova dă moartea, dar Duhul dă viaţa.

Legămîntul cel nou este mai pe sus de cel vechi. (§ 2. Ex. 34. 28-35. Ioan 1. 17, 18, 14. Gal. 3. 8-29. Ev. 7. 18-28; 8. 6-13; 12. 18-29.)

7 Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă cu slove şi săpată în pietre, era înconjurată cu atîta slavă încît fiii lui Israel nu puteau să-şi pironească ochii asupra feţei lui Moise, din pricina
8 strălucirii feţei lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n'ar fi înconjurată cu o slavă mult mai mare slujba dătătoare de viaţă
9 a Duhului? Dacă slujba prin care se vestea osînda, a fost slăvită, cu cît mai mult o întrece în slavă slujba prin care se vesteşte izbăvirea
10 de osînda aceasta? Şi în privinţa aceasta, ce a fost slăvit în cea dintîi, a fost întunecat în totul de slava cu mult mai mare a celei de
11 a doua. In adevăr, dacă ce era trecător, avea clipe cînd era îmbrăcat cu slavă, cu cît mai mare va fi slava în care rămîne îmbrăcat ce este netrecător!
12 Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă în-
13 drăzneală; şi nu facem ca Moise, care îşi punea o măhramă peste faţă, pentru ca fiii lui Israel să nu-şi pironească ochii asupra slavei
14 trecătoare de pe faţa lui. Dar ei au rămas greoi la minte: căci pînă în ziua de astăzi, cînd fac ei citire din Vechiul Testament, această măhramă rămîne neridicată, fiindcă măhrama este dată la o parte
15 numai în Hristos. Da, pînă astăzi, cînd li se citeşte Moise, rămîne
16 o măhramă peste inimile lor. Dar oridecîteori vreunul se întoarce la
17 Domnul, măhrama este luată. Căci Domnul înseamnă Duhul: şi unde
18 este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într'o oglindă, slava Domnului, şi sîntem schimbaţi în acelaş chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.

Propovăduirea Evangheliei (§ 1. 1 Tes. 2. 1-6. 2 Cor. 2. 14-17.)

4 De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care
2 am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală. Ca unii, cari am lepădat meşteşugirile ruşinoase şi ascunse, nu umblăm cu vicleşuguri, şi nu stricăm Cuvîntul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiţi de orice cuget omenesc, înaintea lui Dum-
3 nezeu. Şi dacă şi Evanghelia noastră este încă acoperită cu o mă-
4 hramă, este acoperită numai pentru cei ce sînt pe calea pierzării; şi anume, pentru necredincioşii, a căror minte a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei
5 lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. Căci noi nu ne propovăduim pe noi înşine, ci pe Domnul Hristos Iisus. Cît despre noi, ne
6 zicem robii voştri, din dragoste pentru Iisus. Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întunerec", ne-a luminat inimile, pentruca să facem să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu, care luceşte pe faţa lui Iisus Hristos.

Greutăţile slujbei. (§ 2. 2 Cor. 6. 3-10; 1. 5-11. 2 Tim. 2. 8-11.)

7 Comoara acestei cunoştinţe, o purtăm în nişte vase de lut, pentruca să se vadă că această putere nemaipomenită vine nu dela noi,
8 ci dela Dumnezeu. Sîntem încolţiţi în toate chipurile, dar nu sîntem
9 fără mijloace de scăpare; sîntem în grea cumpănă, dar nu desnădăjduiţi; prigoniţi, dar nu părăsiţi; trîntiţi la pămînt, dar nu omoriţi.
10 Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, moartea Domnului Iisus,
11 pentruca şi viaţa lui Iisus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii totdeauna sîntem daţi la moarte din pricina lui Iisus, pentruca şi viaţa lui Iisus să se arate în trupul nostru muritor.
12 Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi lucrează viaţa.
13 Insă fiindcă avem acelaş duh de credinţă, care este arătat în cuvintele acestea din Scriptură: „Am crezut, de aceea am vorbit!" şi

14 noi credem, şi de aceea vorbim. Şi sîntem încredinţaţi că Cel ce a
înviat pe Domnul Iisus, ne va învia şi pe noi împreună cu Iisus, şi
15 ne va face să ne înfăţişem împreună cu voi înaintea Lui. Căci toate
aceste lucruri se petrec în folosul vostru, pentruca harul nespus de
mare, pe care l-am căpătat prin cererile multora, să ducă la o prea-
mărire cu atît mai mare a lui Dumnezeu, prin rugăciunile de mul-
ţămire către El.

Pricinile de încredere şi îmbărbătare. (§ 1. Rom. 8. 17, 18. 1 Pt. 1. 6-9. Rom. 8. 23-25. Fil. 1. 23. 1 Ioan 3. 2, 3. Evrei 12. 28, 29. Fap. Ap. 24. 15, 16.)

16 De aceea noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru
17 de afară se trece, totuş omul nostru din lăuntru se înoieşte din zi
în zi. Căci întristările noastre de acum, cari sînt uşoare şi de o clipă,
ne aduc o slavă vecinică nespus de mare mai pe sus de orice lucru.
18 Pentrucă noi nu ne uităm la lucrurile cari se văd, ci la cele ce nu
se văd; căci lucrurile cari se văd, sînt trecătoare, pe cînd cele ce
5 nu se văd, sînt vecinice. Ştim, în adevăr, că, dacă se desface cortul
trupului nostru în care locuim pe pămînt, avem în cer dela Dumnezeu
o casă, care nu este făcută de mînă omenească, ci este vecinică.
2 Şi în această privinţă, gemem în cortul acesta, plini de dorinţa să
ne îmbrăcăm peste el cu locaşul nostru ceresc, negreşit dacă atunci
3 vom fi găsiţi îmbrăcaţi în cortul pămîntesc al trupului şi nu des-
4 brăcaţi de el. Chiar în cortul acesta deci, gemem apăsaţi de faptul
că nu dorim să fim desbrăcaţi de trupul acesta, ci să fim îmbrăcaţi
cu trupul celalt peste acesta, pentruca ce este muritor în noi, să
5 fie înghiţit de viaţă. Şi Cel ce ne-a făcut pentru aceasta, este Dum-
nezeu, care ne-a dat ca arvună Duhul.
6 Aşa dar, noi întotdeauna sîntem plini de încredere; căci ştim
7 că, dacă trăim pe pămînt în trupul acesta, pribegim departe de Dom-
nul, — pentrucă umblăm prin credinţă, nu prin ceva care se vede.
8 Da, sîntem plini de încredere, şi ne place mult mai mult să părăsim
9 trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul. Deaceea ne şi silim să-l
10 fim plăcuţi, fie că rămînem în trupul acesta, fie că-l părăsim. Căci
toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Hri-
tos, pentru ca fiecare să-şi primească răsplata după binele sau răul,
pe care-l va fi făcut cînd trăia în trup.

«Făptura cea nouă». (§ 2. Fap. Ap. 17. 30, 31. Rom. 5. 8; 6. 2-18. 1 Cor. 6. 19, 20. Ef. 4. 20-24. Luca 24. 47. 2 Cor. 6. 1, 2.)

11 Ca unii cari ştim deci frica, pe care trebuie s'o avem de Domnul,
pe oameni, da, căutăm să-i încredinţăm; dar Dumnezeu ne cunoaşte
bine, şi nădăjduiesc că şi voi ne cunoaşteţi bine în cugetele voastre.
12 Cu aceasta nu ne lăudăm singuri iarăş înaintea voastră, ci vă dăm
un temei de laudă cu privirire la noi, ca să-l puteţi întrebuinţa şi să
puteţi răspunde acelora cari se laudă cu ce este în înfăţişare şi nu
13 cu ce este în inimă. In adevăr, dacă mi-am ieşit din minţi, pentru
Dumnezeu mi-am ieşit; dacă sînt întreg la minte, pentru voi sînt.
14 Căci dragostea lui Hristos ne strînge; fiindcă am ajuns la încredin-
ţarea că, dacă Unul singur a murit pentru toţi, însemnează că moartea
15 Lui a fost moartea tuturor. Şi El a murit pentru toţi, pentruca cei ce
16 trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit şi a în-
viat pentru ei. Aşa că, de acum încolo, nu mai cunoaştem pe nimeni
în felul lumii; şi chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii,
17 totuş acum nu-L mai cunoşteam în felul acesta. Căci, dacă este ci-
neva în Hristos, este o faptură nouă. Cele vechi s'au dus; iată că
18 toate lucrurile s'au făcut noi. Şi toată schimbarea aceasta vine dela
Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Iisus Hristos, şi ne-a încre-
19 dinţat slujba împăcării. Căci Dumnezeu împăca în Hristos lumea cu
Sine, nu ţinea în socoteală oamenilor păcatele lor, şi ne-a încredinţat
20 nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, facem slujba de tri-
meşi împuterniciţi ai lui Hristos; şi, ca şi cum Dumnezeu ar în-
demna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Im-

păcaţi-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n'a cunoscut niciun păcat, El L-a
făcut păcat pentru noi, ca noi să fim în El, înaintea lui Dumnezeu,
într'o stare după voia lui Dumnezeu.

Rîvna lui Pavel pentru slujba lui. (§ 1. 2 Cor. 5. 18-21. 1 Tes. 2. 1-13. 2 Tim. 3. 10, 11. 2 Cor. 11. 23-30. Fap. Ap. 20. 18-35.)

6 Ca unii cari lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceţi
2 aşa ca să nu fi primit în zădar harul lui Dumnezeu. Căci El zice:
„La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mîntuirii, te-am ajutat.
3 Iată că acum este vremea cu adevărat potrivită; iată că acum este
ziua mîntuirii". Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, pen-
4 truca slujba noastră să nu fie defăimată. Ci, în toate privinţele,
arătăm că sîntem nişte vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă
5 răbdare în necazuri, în nenorociri, în strîmtorări, în bătăi, în tem-
niţe, în mijlocul răscoalelor, în osteneli, în vegheri de noapte, în
6 posturi; prin curăţie, prin înţelepciune, prin îndelungă răbdare, prin
7 bunătate, prin Duhul Sfînt, printr'o dragoste neprefăcută, prin pro-
povăduirea adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de
8 lovire şi de apărare, pe cari le dă starea omului după voia lui Dum-
nezeu; în mijlocul slavei şi în mijlocul ocării, în mijlocul vorbirii de rău
şi în mijlocul vorbirii de bine. Sîntem priviţi ca nişte înşelători,
9 măcar că spunem adevărul; ca nişte necunoscuţi, măcar că sîntem
bine cunoscuţi; ca unii cari murim, şi cînd colo trăim; ca nişte
10 pedepsiţi, măcarcă nu sîntem omoriţi; ca nişte întristaţi, şi tot-
deauna sîntem veseli; ca nişte săraci, şi totuş îmbogăţim pe mulţi;
ca neavînd nimic, şi totuş sîntem stăpîni pe toate lucrurile.

Dragostea apostolului pentru Corinteni. (§ 2. Fil. 1. 8. 1 Tes 5. 12,13)

11 Am dat drumul gurii faţă de voi, Corintenilor! Ni s'a lărgit
12 inima pentru voi. Voi nu sînteţi la strîmtoare în noi; dar inima
13 voastră s'a strîns pentru noi. Faceţi-ne şi voi la fel: vă vorbesc ca
unor copii ai mei—lărgiţi-vă şi voi inima pentru noi!

Credincioşii şi necredincioşii. (§ 3. 1 Corinteni 10. 14-22. Efoseni 5. 5-11. Apoc. 18. 4. 1 Petru 2. 9-12.)

14 Nu vă înjugaţi la un jug cu cei necredincioşi. Căci ce legătură
este între sfinţenie şi fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina
15 cu întunerecul? Ce înţelegere poate fi între Hristos şi Belial? Sau
16 ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă
Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi sîntem Templul Dum-
nezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui şi voi umbla
17 în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu."
Deaceea: „Ieşiţi din mijlocul lor, şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul;
18 nu vă atingeţi de ce este necurat, şi vă voi primi. Eu vă voi fi Tată,
şi voi îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic".
7 Deci, fiindcă avem astfel de făgăduinţe, prea iubiţilor, să ne
curăţim de orice întinăciune a trupului şi a duhului, şi să ne ducem
sfinţirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.

Bucuria lui Pavel în urma veştilor. (§ 1. 2 Corinteni 6. 11-13; 2. 1-13. 1 Tesaloniceni 3. 5-9. Pildele lui Solomon 25.25. Evrei 13 17.)

2 Înţelegeţi-ne bine! N'am nedreptăţit pe nimeni, n'am vătă-
3 mat pe nimeni, n'am înşelat pe nimeni. Nu spun aceste lucruri
ca să vă osîndesc, căci am spus mai înainte că sînteţi în ini-
4 mile noastre pe viaţă şi pe moarte. Am o mare încredere în voi.
Am tot dreptul să mă laud cu voi. Sînt plin de mîngăiere, îmi saltă
5 inima de bucurie în toate necazurile noastre. Căci după venirea
noastră în Macedonia, trupul nostru n'a avut nicio odihnă. Am fost
6 necăjiţi în toate chipurile: de afară lupte, dinlăuntru temeri. Dar Dum-
nezeu, care mîngăie pe cei necăjiţi, ne-a mîngăiat prin venirea lui

1. Sau Satana: dela un cuvînt evreiesc care însemnează răutate.

7 Tit. Şi nu numai prin venirea lui, ci şi prin mîngăierea cu care a fost
mîngăiat şi Tit de voi. El ne-a istorisit despre dorinţa voastră arzătoare, despre lacrămile voastre, despre rîvna voastră pentru mine,
aşa că bucuria mea a fost şi mai mare.
8 Măcar că v'am întristat, prin epistola mea, nu-mi pare rău; şi
chiar dacă mi-ar fi părut rău — căci văd că epistola aceea v'a întristat
9 (măcarcă pentru pu ină vreme) — totuş, acum mă bucur, nu pentrucă
aţi fost întristaţi, ci pentrucă întristarea voastră v'a adus la pocă-
inţă. Căci aţi fost întristaţi după voia lui Dumnezeu, ca să n'aveţi
10 nicio pagubă din partea noastră. In adevăr, cînd întristarea este după
voia lui Dumnezeu, aduce o pocăinţă care duce la mîntuire, şi de care
cineva nu se căieşte niciodată; pe cînd întristarea lumii, dimpotrivă,
11 aduce moartea. Căci uite, tocmai întristarea aceasta a voastră după
voia lui Dumnezeu, ce frămîntare a trezit în voi! Şi nu numai atît,
dar ce cuvinte de desvinovăţire! Ce mînie! Ce frică! Ce dorinţă
aprinsă! Ce rîvnă! Ce pedeapsă! In toate privinţele voi aţi arătat că
sînteţi curaţi în daravera aceasta.
12 Aşa că, dacă v'am scris, nu v'am scris, nici din pricina celui ce
a făcut ocara, nici din pricina celui ce a suferit ocara, ci ca să se
arate marea noastră purtare de grijă pentru voi înaintea lui Dum-
13 nezeu. De aceea am fost mîngăiaţi. Dar, pe lîngă mîngăierea aceasta
a noastră, ne-am bucurat şi mai mult de bucuria lui Tit, al cărui
14 duh a fost răcorit de voi toţi. Şi dacă m'am lăudat puţin cu voi
înaintea lui, n'am fost dat de ruşine. Ci, după cum în orice lucru
15 v'am spus adevărul, tot aşa şi lauda noastră cu voi înaintea lui Tit,
s'a adeverit. El are o şi mai mare dragoste pentru voi, cînd îşi aduce
aminte de ascultarea voastră a tuturor, şi de primirea pe care i-aţi
16 făcut-o, cu frică şi cu cutremur. Mă bucur că mă pot încrede în voi
în toate privinţele.

Dărnicia Macedonenilor. (§ 1. Marcu 12. 41-44. 2 Corinteni 9. Romani 15 25-27. Fap. Ap. 11. 27-29. 1 Tes. 2. 16, 17.)

8 Fraţilor, voim să vă aducem la cunoştinţă harul, pe care l-a dat
2 Dumnezeu credincioşilor din Bisericile Macedoniei. In mijlocul mul-
telor necazuri prin cari au trecut, bucuria lor peste măsură de mare
şi sărăcia lor lucie, au dat naştere la un belşug de daruri mari din
3 partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bună voie, după puterile
4 lor, şi chiar peste puterile lor; şi ne-au rugat cu mari stăruinţe să
le facem hatîrul să ia şi ei parte la această strîngere de ajutoare pentru
5 sfinţi. Şi nu numai că au răspuns nădejdilor noastre, dar s'au dat
mai întîi pe ei înşişi Domnului, şi apoi nouă, ca ascultare de voia
lui Dumnezeu.
6 Noi dar, am rugat pe Tit să vină la voi, ca să isprăvească această
7 strîngere de ajutoare, pe care o începuse. După cum sporiţi în toate
lucrurile: în credinţă, în cuvînt, în cunoştinţă, în rîvna pentru orice
lucru bun şi în dragostea, pe care o aveţi pentru noi, căutaţi să spo-
8 riţi şi în această lucrare de binefacere. Nu spun lucrul acesta ca să
vă dau o poruncă; ci vreau ca, prin pilda rîvnei altora, să pun la
9 încercare şi curăţia dragostei voastre. Căci cunoaşteţi harul Dom-
nului nostru Iisus Hristos. El, măcar că era bogat, s'a făcut sărac
10 pentru voi, pentruca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogăţiţi. In această
privinţă vă dau un sfat. Şi sfatul acesta vă este de folos vouă, cari
de acum un an, nu numai că aţi fost cei dintîi cari să faceţi bine-
11 facerea aceasta, dar aţi şi vrut s'o faceţi. Isprăviţi dar acum ce aţi
început; pentruca, la graba voinţei de a face, să răspundă şi fapta,
12 după mijloacele voastre. Pentrucă, atunci cînd este bunăvoinţă,
darul este bine primit, avîndu-se în vedere ce are cineva, nu ce n'are.
13 Aici nu este vorba să vă las pe voi în strîmtorare, ca să aduc altora
14 uşurare, ci este vorba de o potrivire: în împrejurarea de acum, pri-
sosul vostru să acopere nevoile lor, pentruca şi prisosul lor să aco-

1. Care se întorsese dela Corint, unde îl trimesese Pavel.

pere, la rîndul lui, nevoile voastre, aşa ca să fie o potrivire; după
15 cum este scris: „Cel ce strînsese mult, n'avea nimic de prisos, şi
cel ce strînsese puţin, nu ducea lipsă de nimic".

A doua trimitere a lui Tit. (§ 2. 1 Cor. 16. 1-4. 2 Cor. 9. 1-5. 1 Cor. 14. 40)

16 Mulţămiri fie aduse lui Dumnezeu care a pus în inima lui Tit
17 aceeaş rîvnă pentru voi, pe care a pus-o şi în inima noastră. Căci el a
primit îndemnul nostru; ba încă, stăpînit de o rîvnă mai arzătoare
18 ca oricînd, a pornit de bună voie spre voi. Am trimes cu el şi pe
fratele care este lăudat de toate Bisericile pentru ce a făcut pentru
19 Evanghelie. Mai mult, el a fost ales de Biserici să meargă împreună
cu noi în această lucrare de binefacere, pe care o săvîrşim spre slava
20 Domnului şi ca o dovadă de bunăvoinţa noastră. In chipul acesta,
vrem ca nimeni să nu ne defaime cu privire la această îmbelşu-
21 gată strîngere de ajutoare de care îngrijim. Căci căutăm să lucrăm
22 cinstit nu numai înaintea Domnului, ci şi înaintea oamenilor. Am
trimes cu ei şi pe fratele nostru, a cărui rîvnă am încercat-o de atîtea
ori în multe împrejurări, şi care, de data aceasta, arată mult mai
23 multă rîvnă, din pricina marei lui încrederi în voi. Astfel, fie avînd
în vedere pe Tit, care este părtaşul şi tovarăşul meu de lucru în
mijlocul vostru; fie avînd în vedere pe fraţii noştri, cari sînt trimeşii
24 Bisericilor şi fala lui Hristos: daţi-le înaintea Bisericilor dovadă de
dragostea voastră, şi arătaţi-le că avem dreptul să ne lăudăm cu
voi.

Răsplata dărniciei creştine. (§ 2 Corinteni 8. Pildele lui Solomon 19. 17. Evrei 13. 16. 1 Timotei 6. 17-19. Filipeni 4. 15-19. 1 Ioan 3. 16-18.)

9 Este de prisos să vă mai scriu cu privire la strîngerea de
2 ajutoare pentru sfinţi. Cunosc, în adevăr, bunăvoinţa voastră, cu
care mă laud cu privire la voi către Macedoneni, şi le spun că cei
din Ahaia sînt gata de acum un an. Şi rîvna voastră a îmbărbătat
3 pe foarte mulţi. Am trimes totuş pe fraţi, pentruca lauda noastră cu
voi să nu fie nimicită cu prilejul acesta, ci să fiţi gata, cum am
4 spus că sînteţi. Dacă vor veni Macedonenii cu mine şi nu vă vor găsi
gata, n'aş vrea ca încrederea aceasta, pe care o avem în voi, să
5 se întoarcă spre ruşinea noastră, ca să nu zic a voastră. De aceea
am socotit de trebuinţă, să rog pe fraţi să vină mai înaintea mea
la voi, şi să pregătească strîngerea darurilor făgăduite de voi, ca
ele să fie gata, aşa ca să fie făcute cu dărnicie nu cu zgîrcenie.
6 Să ştiţi: cine samănă puţin, puţin va secera; iar cine samănă
7 mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărît în inima
lui: dar să nu dea cu părere de rău, nici de silă, căci „pe cine
8 dă cu bucurie, îl iubeşte Dumnezeu". Şi Dumnezeu poate să vă umple
cu tot felul de bunătăţi, pentruca, avînd totdeauna în toate lucru-
rile din destul pentru acoperirea tuturor nevoilor voastre, să aveţi
9 din belşug pentru orice faptă bună, după cum este scris: „A împrăş-
10 tiat, a dat săracilor, milostenia lui rămîne în veac". Cel ce dă să-
mînţa sămănătorului şi pîne pentru hrana lui", vă va da şi vă va în-
11 mulţi şi vouă sămînţa, şi va face să crească din belşug roadele milos-
teniei voastre. In chipul acesta veţi fi îmbogăţiţi în toate privinţele,
şi veţi avea din belşug pentru orice fel de binefacere, care, prin noi,
12 va face să se aducă mulţămiri lui Dumnezeu. Căci ajutorul dat de
darurile acestea, nu numai că acopere nevoile sfinţilor, dar este şi
13 un izvor bogat de multe mulţămiri către Dumnezeu. Aşa că dovada
cu fapta, dată de voi prin ajutorul acesta, îi îndeamnă să slăvească
pe Dumnezeu pentru ascultarea voastră de Evanghelia lui Hristos,
14 pe care mărturisiţi că o urmaţi, şi pentru marea voastră dărnicie faţă
de ei şi faţă de toţi; şi-i face să se roage pentru voi, şi să vă iu-
bească din inimă, pentru harul nespus de mare, pe care vi l-a dat
15 Dumnezeu. Mulţămiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Lui nespus
de mare!

Pavel îşi apără slujba lui de apostol. (§ 1. 1 Corinteni 2. 1-5. Rom. 15. 17-19. 2 Corinteni 6. 4-7; 13. 2-4, 10.)

10 Eu, Pavel, vă rog, pentru blîndeţa şi bunătatea lui Hristos,—eu,
cel „atît de smerit cînd sînt de faţă în mijlocul vostru, şi plin de
2 îndrăzneală împotriva voastră, cînd sînt departe"—vă rog, dar, să
nu mă siliţi ca, atunci cînd voi fi de faţă, să alerg cu hotărîre la în-
drăzneala aceea, pe care am de gînd s'o întrebuinţez împotriva
unora, cari îşi închipuiesc că noi sîntem cîrmuiţi, în purtarea noastră,
de gînduri lumeşti.
3 Măcar că trăim în lume, totuş nu ne luptăm călăuziţi de gîndurile
4 lumii. Căci armele cu cari ne luptăm noi, nu sînt supuse slăbiciunii
omeneşti, ci sînt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întări-
5 turile. Noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime, care se ri-
dică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gînd îl facem rob
6 ascultării de Hristos. Îndată ce se va săvîrşi ascultarea aceasta din
partea voastră, sîntem gata să pedepsim orice neascultare.
7 La înfăţişare vă uitaţi? Dacă cineva crede că „este al lui Hristos",
8 să nu uite că, după cum el este al lui Hristos, tot aşa şi noi sîntem
ai lui Hristos. Şi chiar dacă m'aş lăuda ceva mai mult cu stăpînirea,
pe care mi-a dat-o Domnul pentru zidirea voastră sufletească, iar nu
9 pentru dărîmarea voastră, tot nu mi-ar fi ruşine. Zic aşa, ca să nu
se pară că vreau să vă înfricoşez prin epistolele mele. „De fapt",
10 zic unii, „epistolele lui sînt cu greutate şi pline de putere; dar cînd
este de faţă el însuş, este moale, şi cuvîntul lui n'are nicio greutate".
11 Cine judecă aşa, să fie încredinţat că, aşa cum sîntem în vorbe, în
epistolele noastre, cînd nu sîntem de faţă, tot aşa vom fi şi în fap-
tele noastre, cînd vom fi de faţă!

Slujba lui Pavel alături de slujba protivnicilor lui. (§ 2. Rom. 15. 17-21. 1 Corinteni 15. 9, 10.)

12 Negreşit, n'avem îndrăzneala să ne punem alături sau în rîndul
unora din aceia cari se laudă singuri. Dar ei, prin faptul că îşi mă-
soară cu o măsură pe care singuri şi-o dau, şi se pun alături ei cu
13 ei înşişi, arată că sînt lipsiţi de pricepere. Noi, însă, nu ne lăudăm
dincolo de măsura însemnată nouă; dimpotrivă, ne ţinem în măsura
marginilor, pe cari le-a însemnat Dumnezeu cîmpului nostru de lucru,
14 şi cari ne-au îngăduit să ajungem pînă la voi. Nu trecem peste mar-
ginile acestea, cînd zicem că am ajuns pînă la voi, căci, în adevăr,
15 pînă la voi am ajuns cu Evanghelia lui Hristos. Nu ne lăudăm
peste măsura însemnată nouă, nu ne lăudăm cu ostenelile altuia;
ci avem nădejdea că, dacă credinţa voastră creşte, va creşte şi cîmpul
nostru de lucru între voi nespus de mult, dar tot în marginile, cari
16 ne sînt însemnate. Aşa că vom putea propovădui Evanghelia şi în
ţinuturile cari sînt dincolo de al vostru, fără să intrăm în cîmpul
17 de lucru al altuia, ca să ne lăudăm cu lucrările făcute deagata de
18 alţii. Ci, „cine se laudă, să se laude în Domnul". Pentrucă nu cine
se laudă singur, va fi găsit bun, ci acela pe care Domnul îl laudă.

Apostolii mincinoşi. (§ 1. Galateni 1. 6-9; 4. 9-20. 2 Corinteni 12. 11-15. Matei 7. 15-20. Romani 16. 17, 18.)

11 O, dacă aţi putea suferi puţintică nebunie din partea mea!
2 Ei, haide, suferiţi-mă! Căci sînt gelos de voi cu o gelozie după voia
lui Dumnezeu, pentrucă v'am logodit cu un singur bărbat, ca să vă
3 înfăţişez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem
ca, după cum şarpele a amăgit pe Eva cu şiretlicul lui, tot aşa şi
gîndurile voastre să nu se strice şi să nu fie abătute dela curăţia şi
4 credincioşia faţă de Hristos. În adevăr, dacă vine cineva să vă pro-
povăduiască un alt Iisus decît acela, pe care l-am propovăduit noi,
sau dacă este vorba să primiţi un alt duh decît acela pe care l-aţi
primit, sau o altă Evanghelie, deosebită de aceea pe care aţi pri-
5 mit-o, oh, cum îl mai îngăduiţi de bine! Dar socotesc că nici eu n'am
6 fost cu nimic mai pe jos de apostolii aceştia „nespus de aleşi"! Chiar

dacă sînt un necioplit în privinţa vorbirii, nu sunt însă în privinţa
cunoştinţei; şi am arătat lucrul acesta printre voi, înaintea tuturor
7 şi în toate privinţele. Sau, am făcut poate un păcat cînd m'am smerit
pe mine însumi, ca să fiţi înălţaţi voi, şi v'am vestit fără plată Evan-
8 ghelia lui Dumnezeu? Am despoiat alte Biserici, primind dela ele
9 o plată, ca să vă pot sluji vouă. Şi cînd eram la voi, şi m'am găsit
în nevoie, n'am fost sarcină nimănui; căci de nevoile mele au în-
grijit fraţii, cari veniseră din Macedonia. În toate lucrurile m'am
10 ferit şi mă voi feri să vă îngreulez cu cheltuieli pentru mine. Pe ade-
vărul lui Hristos care este în mine, mărturisesc că nimeni nu-mi va
11 răpi această pricină de laudă în ţinuturile Ahaiei! Pentruce?.... Pen-
12 trucă nu vă iubesc?... Ştie Dumnezeu lucrul acesta! Dar lucrez şi
voi lucra astfel, pentru ca să tai orice prilej de laudă celor ce caută
un prilej de laudă, ca să poată zice că sînt deopotrivă cu mine în
13 lucrurile cu cari se laudă. Oamenii aceştia sînt nişte apostoli minci-
noşi, nişte lucrători înşelători, cari se prefac că sînt apostoli ai
14 lui Hristos. Şi lucrul acesta nu este de mirare, căci chiar Satana se
15 preface într'un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă şi
slujitorii lui se prefac în slujitori ai unei vieţi sfinte. Sfîrşitul lor
va fi potrivit cu faptele lor.

Necazurile şi suferinţele Apostolului. (§ 2. 1 Cor. 15. 10, 30-32; 4. 9-13. 2 Cor. 6. 3-10. Fap. Ap. 20 18-27. Fap. Ap. 9. 16, 23-25.)

16 Iarăş o spun: să nu mă creadă nimeni că sînt nebun. Sau alt-
mintrelea, suferiţi-mă măcar ca nebun, ca să mă laud şi eu puţintel.
17 Ce spun în această privinţă, ca să mă laud, nu spun după voia
18 Domnului, ci ca şi cum aş spune din nebunie. De vreme ce mulţi se
19 laudă în felul lumii, mă voi lăuda şi eu. Doar voi suferiţi cu plă-
20 cere pe nebuni, voi, cari sînteţi înţelepţi! Dacă vă robeşte cineva,
dacă vă jupoae cineva de tot, dacă pune cineva stăpînire pe voi,
21 dacă vă priveşte cineva de sus, dacă vă bate cineva peste obraz,
suferiţi! Spre ruşinea mea o spun, dar în privinţa aceasta, ce-i drept,
am fost slabi.
Totuş, orice poate să pună înainte cineva — uitaţi-vă, vorbesc
22 ca un nebun — pot pune şi eu înainte. Cine sînt ei? Evrei? Şi eu
23 sînt! — Israeliţi? Şi eu sînt! — Sămînţă a lui Avraam? Şi eu sînt.
Slujitori ai lui Hristos? — vorbesc ca un nebun — Eu sînt şi mai mult
decît ei. Eu, care am suferit şi mai mari osteneli, care de atîtea
ori am fost în temniţe, care am primit lovituri fără număr, care
24 de multe ori am fost în felurite primejdii de moarte! De cinci ori
25 am căpătat dela Iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am
fost bătut cu nuiele; odată am fost împroşcat cu pietre; de trei ori
s'a sfărîmat corabia cu mine; o noapte şi o zi am stat în adîncul
26 mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe rîuri, în primejdii
din partea tîlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu,
în primejdii din partea păgînilor, în primejdii în cetăţi, în primejdii
în pustiuri, în primejdii pe mare, în primejdii între fraţii mincinoşi.
27 Dar ostenelile şi necazurile, pe cari le-am suferit! Dar priveghiurile
28 necurmate, foamea, setea, posturile dese, frigul şi lipsa de îmbră-
cămiute! Şi, ca să nu mai vorbesc de alte lucruri, în fiecare zi mă
29 năpădesc grijile tuturor Bisericilor. Cine este slab, şi să nu fiu şi eu
slab cu el? Cine cade în păcat, şi eu să nu ard din pricina aceasta?
30 Dacă e vorba să mă laud, mă voi lăuda numai cu slăbiciunea
31 mea. Dumnezeu, care este Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, şi
32 care este binecuvîntat în veci, ştie că nu mint!.. În Damasc, dre-
gătorul împăratului Areta pusese să păzească cetatea Damascenilor,
33 ca să mă prindă. Dar am fost dat jos pe o fereastră, într'o coşniţă,
prin zid, şi aşa am scăpat din mîinile lor.

Descoperirile dumnezeeşti făcute lui Pavel. (§ 1. Numeri 12. 6-8. Fap. Ap. 22. 17. Gal. 4. 13, 14. 1 Cor. 2. 3-5. 2 Cor. 4. 7-10.)

12 E nevoie să mă laud?... Negreşit, lucrul acesta nu este frumos
Voi veni totuş la vedeniile şi descoperirile Domnului.

2 Cunosc un om în Hristos[1], care acum patrusprezece ani, a fost
răpit până în al treilea cer (dacă a fost cu trupul nu știu; dacă a
3 fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe). Și știu că omul acesta (dacă
4 a fost cu trupul sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe), a fost răpit
în rai, și a auzit cuvinte, cari nu se pot spune și pe cari nu-i este
5 îngăduit unui om să le rostească. Cu un astfel de om mă voi lăuda;
6 dar întrucît mă privește pe mine însumi, nu mă voi lăuda decît
cu slăbiciunile mele. Chiar dacă aș vrea să mă laud, n'aș fi un nebun,
căci aș spune adevărul; dar mă feresc de laudă, ca să n'aibă nimeni
despre mine o părere mai înaltă decît ce vede în mine, sau ce aude
dela mine.

7 Și ca să nu mă umflu de mîndrie, din pricina strălucirii acestor
descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un înger al Satanei,
8 ca să mă pălmuiască, și să mă împedece să mă îngîmf. De trei ori
9 am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este
de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune se vede în chipul cel
mai lămurit." Deci mă voi lăuda mult mai degrabă cu slăbiciunile
10 mele, pentruca puterea lui Hristos să poată rămînea în mine. De
aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nenorociri, în pri-
goniri, în strîmtorări, pe cari le sufăr din dragoste pentru Hristos;
căci tocmai cînd sînt slab, atunci sînt tare.

Slujba lui Pavel. (§ 2. 2 Corinteni 11: 18. 1-10.)

11 Am vorbit ca un nebun: voi m'ați silit s'o fac. Voi trebuia să
mă lăudați; căci, măcar că nu sînt nimic, totuș cu nimic n'am fost
12 mai pe jos de acești apostoli așa de minunați! Semnele, cari impo-
dobesc slujba mea de apostol, le-ați avut într'o răbdare fără mar-
gini, în semnele, în puterile și în minunile, pe cari le-am făcut între
13 voi. In adevăr, în ce ați fost voi puși mai pe jos decît celelalte Bi-
serici, afară doar de faptul că numai eu singur nu v'am fost o sar-
cină? O, iertați-mi nedreptatea aceasta, pe care v'am făcut-o!..

14 Iată că sînt gata să vin a treia oară la voi; și tot nu vă voi fi o sar-
cină, căci nu caut bunurile voastre, ci pe voi înșivă. Ce-i drept,
nu copiii sînt datori să agonisească pentru părinții lor, ci părinții
15 pentru copiii lor. Cît despre mine, voi jertfi prea bucuros din ale
mele, și mă voi jertfi în totul și pe mine însumi pentru sufletele
voastre, chiar dacă voi fi iubit cu atît mai puțin de voi, cu cît
vă iubesc mai mult.

16 Fie și-așa! Nu v'am fost sarcină de loc. „Dar", zic ei[3], „ca un
17 om isteț ce sînt, v'am prins prin șiretlic". — Dar, am tras eu oare
vreun folos dela voi prin vreunul din aceia, pe cari i-am trimes la
18 voi? Am rugat pe Tit să vină să vă vadă; și împreună cu el am
trimes și pe celalt frate: a cerut Tit ceva dela voi? N'am fost noi
călăuziți de același duh, și n'am călcat noi pe aceleași urme?

19 De multă vreme voi vă închipuiți că, dacă vă vorbesc așa,
vrem să ne apărăm înaintea voastră! Noi vorbim înaintea lui Dum-
nezeu, în Hristos; și toate aceste lucruri, le spunem, prea iubiților,
20 pentru zidirea voastră sufletească. Fiindcă mă tem ca nu cumva, la
venirea mea, să vă găsesc așa cum n'aș vrea să vă găsesc, și
eu însumi să fiu găsit de voi așa cum n'ați vrea. Mă tem să nu
21 găsesc gîlceavă, pizmă, mînii, desbinări, vorbiri de rău, bîrfeli, în-
gîmfări, tulburări. Mă tem ca, la venirea mea la voi, să nu mă sme-
rească din nou Dumnezeul meu cu privire la voi, și să trebuiască
să plîng pe mulți din cei ce trăiesc tot în vechile lor păcate, și nu
s'au pocăit de necurăția, curvia și spurcăciunile, pe cari le-au făcut.

---

1. Apostolul vorbește despre sine.
2. E vorba de o neputință dureroasă a apostolului: sau trupească sau sufletească; nu se știe ce era.
3. Așa vorbeau protivnicii lui.

Cele din urmă înștiințări date Corintenilor. (§ 1. 2 Cor. 12. 19-21; 10 1-11.)

13 Vin la voi pentru a treia oară. „Orice vorbă să fie sprijinită pe
2 mărturia a doi sau trei martori". Cum am spus, cînd am fost de față
a doua oară, tot așa și azi, cînd nu sînt de față, spun iarăș mai dina-
inte celor ce trăiesc tot în vechile lor păcate, și tuturor celorlalți,
3 că, dacă mă voi întoarce la voi, n'am să cruț deloc; căci căutați
o dovadă că Hristos vorbește în mine: Hristos, care, departe de a
Se arăta slab față de voi, Se va arăta plin de putere, cînd va lucra
4 între voi. In adevăr, Hristos, în slăbiciunea Lui, a fost răstignit; dar,
prin puterea lui Dumnezeu, este viu. Tot astfel și noi sîntem slabi
ca și El, dar, prin puterea lui Dumnezeu, vom fi plini de viață îm-
preună cu El, cînd vom lucra față de voi.

5 Pe voi înșivă încercați-vă să vedeți dacă sînteți în credință. Pe
voi înșivă cercați-vă. Nu recunoașteți voi că Iisus Hristos este în voi?
6 Afară numai dacă nu stați bine în privința aceasta. Oricum, trag
nădejde că veți recunoaște că noi stăm bine în privința aceasta.
7 Totuș ne rugăm lui Dumnezeu să nu faceți nimic rău; nu pentru ca
să ne putem arăta noi înșine că stăm bine în privința aceasta, ci
ca să vă vedem făcînd binele, chiar și cu prețul de a trece noi ca
8 unii, cari nu stăm bine în privința aceasta. Căci n'avem nici o pu-
9 tere împotriva adevărului; n'avem putere decît pentru adevăr. In
adevăr, ne bucurăm cînd noi sîntem slabi în prilejurile de pedep-
sire, iar voi sînteți tari în viețuirea creștinească; și ceeace cerem
10 în rugăciunile noastre, este desăvîrșirea voastră. Tocmai de aceea
vă scriu aceste lucruri, cînd nu sînt de față, pentruca, atunci cînd
voi fi de față, să nu fiu nevoit să mă port cu asprime, potrivit cu
puterea pe care mi-a dat-o Domnul pentru zidire sufletească, iar nu
pentru dărîmare sufletească.

Urări de sănătate. (§ 2. Fil. 4. 4-9. Ef. 6. 23,24. Numeri 6. 23-27.)

11 Incolo, frați lor, fiți sănătoși, țintiți la desăvîrșire, urmați sfaturile
mele, fiți cu un cuget și o simțire, trăiți în pace, și Dumnezeul dra-
12 gostei și al păcii va fi cu voi. Spuneți-vă unii altora sănătate, cu o
13 sărutare sfîntă. Toți sfinții vă trimet sănătate.
14 Harul Domnului Iisus Hristos, și dragostea lui Dumnezeu, și
împărtășirea Sfîntului Duh, să fie cu voi cu toți! Amin.

EPISTOLA LUI PAVEL CĂTRE GALATENI

(Faptele Apostolilor 15. 1, 10. Romani 7. 1-4, 6; 8. 3, 4.)

Urare. (§ 1. Romani 1. 1-7.)

1 Pavel, apostol trimes nu de oameni, nici printr'un om, ci prin
2 Iisus Hristos, și prin Dumnezeu Tatăl, care a înviat pe Iisus din
morți, și toți frații cari sînt împreună cu mine, către Bisericile Gala-
3 tiei[1]: Harul și pacea să vă fie date din partea lui Dumnezeu Tatăl,
4 și din partea Domnului nostru Iisus Hristos! El S'a dat pe Sine însuș
pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău de acum,
5 după voia Dumnezeului nostru și Tatăl. A Lui să fie slava în vecii
vecilor! Amin.

Nestatornicia Galatenilor. (§ 2. Gal. 3. 1-5; 4. 9-20; 5. 1-12.)

6 Mă mir că vă întoarceți așa de repede dela Cel ce v'a chemat
7 prin harul lui Hristos, și treceți la o altă Evanghelie! Nu doar că
este o altă Evanghelie; dar sînt unii oameni cari vă tulbură, și voiesc
să răstoarne Evanghelia lui Hristos.
8 Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă
propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v'am pro-
9 povăduit-o noi, să fie anatema! Cum am spus mai înainte, o spun
și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită
de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!

---

1. *Galatia*, un ținut în mijlocul Asiei mici, căruia îi propovăduise Pavel Evanghelia în do ă din călătoriile lui dinainte. Fap. 16.6: 18.32. Gal. 4.13.